

SvenskaFans.com 16 september 2010:

<http://www.svenskafans.com/fotboll/hif/371808.aspx>

Lundblad: Falling Down

Vi kom till Malmö med enorma förhoppningar, med en dröm om klang och jubel - och i förlängningen en SM-titel. Vad finns egentligen kvar nu, ett par timmar senare?

Var det här, på Swedbank Stadion en blåsig höstkväll, som vi kommer att säga att guldet blev till sand? Den SM-titel som vi tyckte att vi nästan kunde känna i våra händer efter den fantastiska våren – såg vi den glida ur vårt grepp den här kvällen? Var det den här kvällen som kommer att bli det bestående, definierande, minnet av allsvenskan 2010?

Hade vi frågat oss det sista inför matchen hade vi gärna svarat ja. För vi trodde på vinst. Malmö's semi-debacle med poängtapp och avstängningar uppe i Åtvidaberg, kontrasterades på lördagen med HIF:s stabila 3-1-avfärdande av Gefle. Derbyt skulle vi ta hem mot rutinerade och unga Malmö FF. Den ljusblå framgångsvågen skulle vara en dans som varade en sommar, i höstens snålblåst skulle HIF:s tunga och ärrade manskap stå stadigt.

Det var i alla fall den känslan jag hade inför avspark. Nästan arrogant gled jag in i Malmö, tuggandes på något tuggummi som smakade friskt. Det här skulle bli HIF:s kväll, och känslan blev ännu starkare när det fantastiska Kalle Svensson-tifot rullades upp över "Bankens" bortaläktare.

Sedan blåste Jonas Eriksson igång matchen.

Och även om det första man noterade var att Marcus Lantz var på sitt sedvanliga, galet ettriga, derbyhumör stod det snart snabbt att vi hade sett den här matchen förr.

För visst var det här superderbyt en omvänd version av vårens upplaga på Olympia? Där ett hyperaggressivt HIF i aprilrusket spelmässigt körde över Malmö FF, var rollerna nu ombytta. Idag var det Malmö FF som vann allting på mittfältet, som satte HIF:s planhalva under belägring i form av svallvågor av hög press och en omutbar innermittfältsduo i Ivo Pekalski/Wilton Figueiredo. Den senare precis lika överlägsen som Ardian Gashi/Marcus Lantz var i Helsingborg senast det begav sig.

HIF tycktes ängsligt, kanske förvånat, över MFF:s matchöppning. Det kändes farligt varje gång vesslesnabbe Guillermo Molins sprang på en djupledsboll, och redan i andra minuten kunde Jimmy Durmaz gjort 1-0. Sedan var Markus Holgersson nära att sjabbla in bollen i eget mål när han skulle rensa undan en boll i straffområdet, och Marcus Nilsson stod för ett slarvigt hemåttspel till Pär Hansson. HIF darrade.

Och när det bara kändes som en tidsfråga innan Malmö FF skulle göra 1-0, ja då gjorde Malmö FF 1-0. Sedan fortsatte man att gasa på ett tag till.

Under första halvan av första halvlek var HIF kanske inte lika bortsopat av banan som i Örebro för tre veckor sedan, men bortsett från den överkörningen har HIF inte varit i närheten av något liknande i årets allsvenska. *"Nu skulle man velat ta en time out"*, skrev jag i mitt block efter 23 minuters spel. Det kändes som att patienten inte skulle gå att rädda, att blödningen skulle fortsätta och att Malmö snart skulle trycka in en boll till...

...vilket man borde gjort, i alla fall i slutet av halvleken. För Mattias Lindströms vansinniga eftersläng på Guillermo Molins borde ha renderat rött kort och straff i slutet av första halvlek.

HIF höll sig dock målmässigt kvar i matchen betydligt längre (delvis tack vare domare Jonas Eriksson, alltså) än vad man kanske egentligen förtjänade. Men ska man peka på något positivt för HIF:s del i detta derby så är det kanske just det – efter de där inledande 23 minuterna då dammluckorna var vidöppna, lyckades man i alla fall täta till läckaget något så när och det var i alla fall slut på den ständiga panikkänslan som ackompanjerade matchinledningen.

Trots att inte mycket fungerade spelmässigt var man en hårsman från kvittering efter en timmes spel då Rasmus Jönsson (vem annars?) trollade fram en klar målchans på en kontring efter hörna.

Mattias Lindström sköt dock över, och man kan fråga sig vad HIF egentligen hade mer än det i chansväg i detta derby, den kanske största fotbollsmatchen genom tiderna i Skåne?

Tja, ett hyfsat läge för Porcellis på tilläggstid kunde vi i alla fall notera – men HIF fick aldrig ordentlig poängvittring i det här derbyt.

De rutinerade spelarna som skulle utgöra skillnaden för HIF i den här matchen var långt ifrån sin normala klass (förutom Lantz). Mittfältskampen vann Malmö på knock-out. Stabilt spel från mittbacksduon Ekstrand/Nilsson och Pär Hansson gjorde att siffrorna inte rann iväg under sista 70 minuterna, men på det hela taget var det här en underkänd insats av HIF.

Säg så här: När det betydde som mest år 2010 var man som sämst år 2010 (bortsett då från ÖSK-matchen, men matcher i Örebro räknas liksom inte).

Men vad är då svaret på ingressens fråga? Vad finns kvar av titelförhoppningarna nu?

Vilka chanser har HIF att trots detta derby vinna allsvenskan?

Ja, som Marcus Lantz och Conny Karlsson sa efter matchen, så avgörs inte allsvenskan i en enskild match. HIF är bara tre poäng efter Malmö, och det återstår sju omgångar av serien. Att lag kan bli utspelade i en match och ändå vinna borde vi i Nordvästskåne vara på det klara med efter att ha sett matcherna mot AIK i fjol, eller DIF-matchen 2005.

Jag minns i sammanhanget kanske framför allt att jag satt i tårar i regnet på Olympia en sensommardag i augusti 1999 efter att stora, stygga, AIK i ett toppmöte kammat hem en 3-0-vinst som innebar att detta (då som nu) regerande mästarlag ledde allsvenskan med fyra poäng. Två månader senare vet vi att det var HIF som lyfte Clarence von Rosens pokal på Nya Ullevi.

Samtidigt: Det är svårt att inte vara pessimist i nuläget. HIF har sedan VM-uppehållet tagit åtta poäng färre än Malmö. Av nio matcher har man vunnit fyra (att jämföra med våren då man tappade poäng i tre av fjorton matcher). Och på bortaplan har det blivit fyra poäng på fem matcher.

Efter VM har HIF besegrat lag som parkerar på plats 8, 10, 13 och 16 i tabellen – mot lag 1, 3, 5, 6 och 8 har man tappat poäng. HIF har varit långt ifrån Sveriges bästa lag under sommaren och hösten.

Men visst – Malmö ska möta mardrömsmotståndaren Trelleborg (som man krossade hemma) och Djurgården och Häcken borta. Dessutom har man kvar en hemmamatch mot oberäkneliga IFK Göteborg om tio dagar.

Fast å andra sidan... HIF, som med åtta måls sämre målskillnad och sju matcher kvar antagligen måste tappa poäng i två färre matcher än Malmö för att ta över förstaplatsen, ska till "omöjliga" arenor som Borås Arena och Örjans Vall.

Det är nog läge att inte hoppas på för mycket inför hösten, är jag rädd...

GUSTAV LUNDBLAD
info@gustavlundblad.com
2010-09-16 04:52:00

Matchdax #7/2011:

Kollektiv styrka

Ett poängsnitt som växt sig högre än det IFK Göteborg hade under sina mest överlägsna dagar i allsvenskan på 90-talet. I skrivande stund tretton raka matcher utan förlust. HIF gör hittills sin poängmässigt bästa säsong i högsta serien sedan 1933 och frågan är: Varför har uppgiften att besegra *di röe* blivit en av de svåraste som ett allsvenskt lag anno 2011 kan ta sig an?

För man kan ju bara fråga bara IFK Göteborg, Djurgården, Örebro, Syrianska och Kalmar FF om svårigheterna. De fem lagen tog alla ledningen i sina hemmamöten med HIF, men när domaren lät slutsignalen ljuda hade alla tappat övertaget, och för IFK, SFC och KFF hade 1-0-ledning till och med blivit till 1-2-förlust.

23	27
23	25
23	23
22	22
23	18
23	13

matcherna

2-1
3-1

ido matcher

3
9
1/9

hi håller hårt i ngen.

Annun en andra halvlek-framgång för Helsingborg. Det är aldrig för sent att ge upp.

Kollektiv styrka

Ett poängsnitt som växt sig högre än det IFK Göteborg hade under sina mest överlägsna dagar i allsvenskan på 90-talet. I skrivande stund tretton raka matcher utan förlust. HIF gör hittills sin poängmässigt bästa säsong i högsta serien sedan 1933 och frågan är: Varför har uppgiften att besegra *di röe* blivit en av de svåraste som ett allsvenskt lag anno 2011 kan ta sig an?

Gustav Lundblad

För man kan ju bara fråga bara IFK Göteborg, Djurgården, Örebro, Syrianska och Kalmar FF om svårigheterna. De fem lagen tog alla ledningen i sina hemmamöten med HIF, men när domaren lät slutsignalen ljuda hade alla tappat övertaget, och för IFK, SFC och KFF hade 1-0-ledning till och med blivit till 1-2-förlust.

Frustrationen hos motståndarna har under hela året varit stor, och att möta HIF har varit lika med sena insläppta mål. Att HIF fortfarande inte förlorat en enda andrahälvlek i allsvenskan, samtidigt som man bara vunnit sju av 21 förstahälvlekar talar sitt tydliga språk och är inte förvånande - Conny Karlssons lagmaskin åter sig in i matcherna.

- De fick springa efter bollen

och det var inte bra för dem, sa Ardian Gashi efter att Djurgården på Olympia fått se ett 0-0-resultat i paus bli till en klar 0-3-förlust vid full tid, och i det citatet ligger mycket av förklaringen till varför det gått som det gått.

"Att HIF fortfarande inte förlorat en enda andrahälvlek i allsvenskan, samtidigt som man bara vunnit sju av 21 förstahälvlekar talar sitt tydliga språk"

Förutom att HIF 2011 är ett fysiskt vältrimmat och konditionsstarkt lag så har man, framförallt

under sommarmånaderna, haft ett med allsvenska mått mätt bollskickligt och samspelt lag som i ledning lätt kan få tiden att rinna ut för motståndaren. Jobbet utan boll kostar och i slutet av matcherna har HIF ställts mot slutkörda opponenter.

Att HIF visat sig vara osedvanligt psykiskt starkt har inte heller skadat, till exempel när man mot ett formsvagt IFK Göteborg i den tredje omgången lyckades få till en 1-1-kvittering genom Peter Larsson med dryga kvarten kvar att spela. Medan HIF nötte vidare började ett allt mer nervöst IFK göra enklare misstag och i slutminuterna prickade Alexander Gerndt in segermålet efter ett individuellt blivitt misstag, trots att göteborgarna sett över 90 minuter varit det bättre laget spelmässigt.

En annan ingrediens i framgångsreceptet har varit det kollektiva försvarsspel som Conny Karlsson hade som första priori-

tet att utveckla när han tog över HIF från offensiv-coachen Bosse Nilsson inför förra årets allsvenska.

Utöver en stabil backlinje och seriens kanske bästa målvakt Pär Hansson, återfinns på HIFs mittfält utpräglade tvåvägsspelare som Christoffer Andersson, Mattias Lindström, Ardian Gashi och May Mahlangu. Som en del av anfallsparret framför dessa spelar oftast den idogt springande Erik Sundin, en forward som bland sina största kvaliteter har spelt utan boll.

- Vi anfaller tillsammans och försvaret oss tillsammans, som den nu till Utrecht flyttade Marcus Nilsson sa till Matchdax tidigare i år.

Summa summarum: Fysik, mental styrka och kollektivt arbete har varit HIF:s signum under Conny Karlsson och i kombination med den individuella skickligheten hos stjärnor som Rasmus Jönsson, Alexander Gerndt, Rachid Bouazouan och May Mahlangu så har skänknarna hittat ett vinnande recept.

Räcker det till guld? Det avgör, som så många gånger förr i allsvenskan, hur mycket individuellt kunnande som står kvar i truppen efter att sommarens transferfönster slagit igen.

Utmåna Miällhvs "drömelva" och tusentals andra

Att HIF visat sig vara osedvanligt psykiskt starkt har inte heller skadat, till exempel när man mot ett formsvagt IFK Göteborg i den tredje omgången lyckades få till en 1-1-kvittering genom Peter Larsson med dryga kvarten kvar att spela. Medan HIF nötte vidare började ett allt mer nervöst IFK göra enkla misstag och i slutminuterna prickade Alexander Gerndt in segermålet efter ett individuellt blåvitt misstag - trots att göteborgarna sett över 90 minuter varit det bättre laget spelmässigt.

En annan ingrediens i framgångsreceptet har varit det kollektiva försvarsspel som Conny Karlsson hade som första prioritet att utveckla när han tog över HIF från offensiv-coachen Bosse Nilsson inför förra årets allsvenska.

Utöver en stabil backlinje och seriens kanske bästa målvakt Pär Hansson, återfinns på HIF:s mittfält utpräglade tvåvägsspelare som Christoffer Andersson, Mattias Lindström, Ardian Gashi och May Mahlangu. Som en del av anfallsparet framför dessa, spelar oftast den idogt springande Erik Sundin - en forward som bland sina största kvaliteter har spelet utan boll.

- Vi anfaller tillsammans och försvarar oss tillsammans, som den nu till Utrecht flyktade Marcus Nilsson sa till Matchdax tidigare i år.

Summa summarum: Fysik, mental styrka och kollektivt arbete har varit HIF:s signum under Conny Karlsson och i kombination med den individuella skickligheten hos stjärnor som Rasmus Jönsson, Alexander Gerndt, Rachid Bouaouzan och May Mahlangu så har skåningarna hittat ett vinnande recept. Räcker det till guld? Det avgör, som så många gånger förr i allsvenskan, hur mycket kunnande som står kvar i truppen efter att sommarens transferfönster slagit igen.

Svenskafans.com, 28 augusti 2011:

<http://www.svenskafans.com/fotboll/hif/Lundblad-Den-har-kvallen-saknade-vi-en-Alexander-Gerndt-413704.aspx>

Lundblad: Den här kvällen saknade HIF en Alexander Gerndt

Gustav Lundblad kommenterar förlusten mot Standard Liege.

Visst kändes det lite som att förtrollningen bröts när HIF åkte på sin första riktigt tunga motgång för året. Efter att 2011 hittills varit en enda lång framgångsvåg för di Röe så slog ridån ned ordentligt på Olympia den här dimmiga kvällen.

Tomhet, besvikelse, frustration. Känslorna i Sundets Pärla är ungefär desamma som för två år sedan efter strafförlusten i Sarajevo, den senaste gången HIF åkte ur i Europa League-kvalet.

För den här klubben och de 6656 som orkade ta sig till Olympia igår har en speciell relation till Europaspelet efter 90- och 00-talens framgångar. Det är som P-O Ljung besviket konstaterade efteråt: HIF har fått smak på det europeiska finrummet.

Och även om publiksiffran var låg så märktes det att det låg något speciellt i luften den här kvällen. Spelare och fans verkade taggade till tusen eller tiotusen och trycket på Olympia inför avspark var på en helt annan nivå än vad vi är vana vid från allsvenskan - bortsett från MFF-derbyna.

När jag försöker förstå att det, av den fina inramningen med kontinentalt strålkastarljus och en drömsk dimma som var som gjord för matcher och insatser hämtade ur sagoböckerna, blev ett resultatmässigt anti-klimax - ja, då tänker jag främst på två saker.

Det första är att HIF saknar Alexander Gerndt och Marcus Nilsson. I allsvenskan går det alldeles utmärkt att vinna match efter match utan den Utrecht-flyktade duon. Ska man spetsa till det lite så kan man säga att det gör inte så mycket när HIF missar en chans i ligaspelet - det kommer snart en till. Likadant om man bjuder motståndaren på ett läge - ofta saknas kvaliteten i de avgörande lägena hos motståndarna.

Men mot starka europeiska motståndare är läget ett annat. HIF brände flera halvbra till riktigt bra målchanser i Liege förra veckan. Avsaknaden av bortamål var starkt bidragande till att

fälla HIF den här gången, och i hela dubbelmötet kändes laget dessutom ofta uddlöst framåt.

Det duger bra att ha Rasmus Jönsson och Erik Sundin som forwardsduo i allsvenskan - det visar inte minst det faktum att HIF på 25-30 ligamatcher med de bägge i anfalllet från start under Conny Karlsson-eran bara förlorat en enda match (mot Häcken borta i fjor).

Jag har varit inne på det innan här på E-Zine, men i Europa krävs något mer. I Champions League 2000 hade HIF en galet vass Alvaro Santos på topp. 2007 toppade Henrik Larsson och Razak Omotoyossi ett tag hela UEFA-cupens skytteliga. 2011 var saknaden av Alexander Gerndts spetskvaliteter stora mot Standard Liege.

Och likadant var det bakåt. HIF hade genom hela dubbelmötet stora problem i luften mot de nickstarka belgarna och i bortamötet straffades man hårt för Joseph Baffos rensningsmiss. Idag gick backlinjen bort sig när snabbe Leye Mbaye rann igenom och gjorde 0-1 och sedan kom 1-3 efter en förlorad nickduell. Vad hade hänt om den snabbe nickspecialisten Marcus Nilsson varit kvar till de här matcherna?

Det andra jag tänker på så här i efterhand var att HIF, surfandes på sin stora framgångsvåg, kanske trodde lite väl mycket på att 0-1-underläget skulle kunna vändas. Optimismen var stor, både bland spelare och fans, i inför-snacket efter den spelmässigt jämna insatsen i Liege.

- Det som gör att vi falerar idag är kanske att vi kommer med en bra känsla från Belgien. Vi gjorde en bra match där nere och vi tänkte att med den bra hemmastatistiken vi har och det vi kan prestera på Olympia så är det bara att tuta och köra, sa Ardian Gashi, som var inne på ett liknande resonemang, efteråt.

Själv trodde jag på en 3-1-seger och någonstans hade nog många glömt att Standard faktiskt är ett riktigt bra lag. Med kapten Jelle van Damme tillbaka i spel kändes det som att det fanns en annan självkänsla, en annan beslutsamhet i laget spel och man kunde spela ut ordentligt på Olympia idag.

Och min känsla var att HIF nästan blev lite taget på sängen av Standards klass. Framför allt efter att man fått det där ledningsmålet som HIF bara skulle haft för att kunna skaka belgarna.

Saknaden av spelare som flytt och att Standard kanske var lite bättre än vad man trott var mina starkaste intryck från Olympia den här kvällen, men man självklart också peka på en massa andra anledningar till förlusten: Anfallsnavet Rasmus Jönsson var till exempel totalt under isen och färske startmannen Simon Thern kom aldrig till sin rätt i den första

halvleken. Eller att Christoffer Andersson kanske hade varit nyttigare som yttermittfältare än ytterback och att Standard fick sina mål i precis rätt lägen.

Nu är i alla fall HIF tillbaka i verkligheten, och det är en verklighet som ju ändå inte är så dum, i alla fall om vi bortser från vad som hänt och vad som kan hända med spelartruppen innan transferfönstret stänger. Man leder allsvenskan på ett rekordstort antal poäng och det väntar även en Svenska Cupen-kvartsfinal mot Elfsborg.

P-O Ljung talade om att HIF efter förlusten skulle "studsas tillbaka snabbt som fan". Och det lär behövas med vilt jagande boråsare i tabellen och ett motstånd i nästa omgång i form av allsvenskans näst bästa bortalag. Örebro SK kommer på besök redan tidigt på söndag eftermiddag och med bara två vilodagar vill det till att HIF slickar såren kvickt och studsar upp ordentligt om bara dryga 48 timmar.

GUSTAV LUNDBLAD
info@gustavlundblad.com
2011-08-26 04:15:00

SvenskaFans.com 8 december 2011:

<http://www.svenskafans.com/fotboll/hif/It-s-hardly-Paul-McCartney-leaving-The-Beatles-426470.aspx>

"It's hardly Paul McCartney leaving The Beatles"

Simon Thern lämnar HIF, gör en **Babis Stefanidis**, och går till Malmö FF när hans kontrakt går ut i mars.

Ett chockerande beslut. Och ett ganska tragiskt beslut.

Jag har inte mycket till övers för kritik mot att spelare lämnar klubbar utan övergångssumma. Jag hade inga invändningar mot att **Andreas Dahl** valde att gå till FC Nordsjælland, eller mot att **Andreas Landgren** valde att prova lyckan i Serie A. Det var förståeligt.

Men jag ställer heller inte upp på premissen att fotboll är "ett vanligt jobb". Det är det inte. Hundratusentals människor i Skåne håller på MFF eller HIF och för väldigt många av dem är stödet till laget en stor och viktig del av deras liv, liksom rivaliteten med Skånekonkurrenten.

När Simon Thern nu väljer att gå till Malmö FF, kanske för att han inte tycker att han fått tillräckligt med speltid som innermittfältare, visar han att han totalt saknar förståelse och respekt för alla de människor som investerar mycket tid och känslor i HIF.

Och om det nu är så att han lämnar för att han inte fått tillräckligt med speltid, så känns det också väldigt underligt. Vad är det egentligen för människor som ger råd till Thern?

Simon Thern fick, som 19-årig allsvensk debutant, starta i 10 allsvenska matcher, tre i Svenska Cupen och två i Europa League. Han gjorde dessutom sju ton inlägg. Totalt figurerade han alltså i 32 av 40 tävlingsmatcher.

Mestadels på kanten, dock -det var ju som central mittfältare han ville spela. Men här hade HIF den oerhört starka och stabila duon **Ardian Gashi** och **May Mahlangu**, och när Simon Thern väl fick chansen som innermittfältare nådde han inte upp i någon klass som motiverade mer speltid på positionen (borta mot Gefle, godkända betyget 6/10 på E-Zine).

Han fick även en del speltid som central släpande forward, med blandat resultat. Starka inlägg mot TFF och Standard Liege borta, följdes av en riktig plattmatch hemma mot Standard.

Totalt sett hade han en säsong där han blandade och gav (hans snittbetyg för säsongen på E-Zine, 6,10, är i laget bara bättre än sporadiskt betygsatta **Jørgen Skjelvik** (5,50), **Gudjon Petur Lydsson** (6,00) och **Hannu Patronen** (5,83). Det är inte **Paul McCartney** som försvinner från HIF, och heller inte **Wesley Sneijder** eller **Xavi Hernandez**. Det är tragiskt om hans rådgivare fått honom att tro något annat.

Men i sina bästa stunder såg Simon Thern riktigt lovande ut. Han hårdnade också till mot slutet av säsongen och blev bättre defensivt. Hade han stannat kvar i HIF hade säkerligen ännu mer speltid väntat nästa säsong (plus CL-kval). Kanske också som innermittfältare om May Mahlangu säljs i vinter.

Nu kastar han istället bort det läge han jobbat sig till under året och kliver in i Malmö FF där det också råder tuff konkurrens. Kommer han att bli ordinarie innermittfältare där? Kanske har han bjudits på goda löften från di blåe, men om **Ivo Pekalski** och **Wilton Figueiredo** når upp i 2010 års klass... Ja, då kommer han inte att få mycket mer speltid centralt än vad han fick i HIF 2011.

Och i så fall kommer han kanske att sitta på en allsvensk bänk nästa höst och förbanna att han bränt sina skepp, samtidigt som HIF spelar Champions League. Och några år senare, när **Andreas Granqvist**, **Marcus Nilsson**, **Rasmus Jönsson** och **Joel Ekstrand** kanske kommit tillbaka till HIF som firade hemvändare, vara bitter över insikten att vi som människor inte är något mer än de val vi gör.

GUSTAV LUNDBLAD
info@gustavlundblad.com
2011-12-07 19:08:00

